

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819201321
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3819201321.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: F. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., XX. V. XX/X, zastúpeného: JUDr. Zlatica Hammerová, advokátka so sídlom Prievidza, G. Švéniho 4/A, proti žalovanému: M. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., S. XXX/XX, zastúpenému: Advokátska kancelária Tomáš Petko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Drotárska cesta 7, IČO: 50 218 107, o zaplatenie 16 596,96 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 5C/7/2019 -92 zo dňa 02. decembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v záhlaví identifikovaným rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorým uplatnil proti žalovanému nárok na zaplatenie 16 596,96 eur s príslušenstvom a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozsudku konštatoval skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z výsledkov dokazovania:

3. V roku 2010 V. a H. G. predávali rodinný dom v C. na S. ul. XXX/XX. Uvedenú nehnuteľnosť vlastnili každá v jednej polovici. Predávajúce nehnuteľnosť predávali za sumu 800.000,- Sk, t.j. 26.555,14 eur. O túto nehnuteľnosť prejavili záujem rodičia žalobcu - žalovaný M. Z. a jeho manželka H. Z.. Žalobca bol v tom čase výlučným vlastníkom jednoizbového bytu č. XX v C. na U. ul. XXX/XX. V. a H. G. prejavili záujem o zakúpenie predmetného bytu žalobcu. Z kúpnej zmluvy zo dňa 26.5.2010, uzatvorenej medzi žalobcom ako predávajúcim a V. G. a H. G. ako kupujúcimi, vyplýva, že žalobca predal kupujúcim do podielového spoluvlastníctva každej v podiele 1-ica byt č. XX vo vchode č. XX na 3. nadzemnom podlaží bytového domu súp. č. XXX, postaveného na pozemku parc. č. XXXX na ul. U. v C. spolu so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súp. č. XXX vo veľkosti XXX/XXXXX, zapísané na LV č. XXXX pre k. ú. C., a to za kúpnu cenu 16.596,96 eur, t.j. 500.000,- Sk. V zmluve sa uvádza, že kúpna cena bola kupujúcimi uhradená už pred podpisom kúpnej zmluvy. Žalobca v konaní uvádzal, že žalovaný a jeho manželka nemali k dispozícii finančné prostriedky na kúpu rodinného domu, preto sa dohodli tak, že časť kúpnej ceny za rodinný dom vo výške 16.596,96 eur (500.000,- Sk) bude predávajúcim uhradená tak, že im žalobca prevedie do vlastníctva jeho jednoizbový byt a zvyšnú časť kúpnej ceny na zakúpenie rodinného domu tiež poskytol rodičom on. Túto časť kúpnej ceny mu rodičia už vrátili, nakoľko následne po zakúpení rodinného domu predali svoj trojizbový byt a z prostriedkov získaných predajom mu uvedenú časť kúpnej ceny vrátili. Žalobca uviedol, že v súvislosti so sumou za jeho jednoizbový byt bol s rodičmi dohodnutý tak, že mu túto hodnotu vrátia, konkrétny termín vrátenia sumy 16.596,96 eur však dohodnutý nemali, mali len ústnu dohodu, že ak bude peniaze potrebovať vrátiť, bude to od rodičov požadovať. Podľa žalobcu mu žalovaný navrhoval aj to, aby sa stal spoluvlastníkom rodinného domu v 1-ici, on s tým ale nesúhlasil, chcel, aby rodičia mali dom „písaný“ na

seba. Žalovaný mal žalobcovi aj navrhovať, aby o celej veci bola spísaná notárska zápisnica, žalobca však uviedol, že on s tým z určitých osobných dôvodov nesúhlasil. Obaja rodičia si však boli vedomí toho, že finančné prostriedky za jeho jednoizbový byt mu majú vrátiť. Žalobca tiež v konaní uviedol, že v roku 2018 predal svoj rodinný dom a požiadal žalovaného, aby mu dočasne dal súhlas k tomu, aby sa na adrese, kde býva žalovaný, prihlásil k trvalému pobytu spolu s dcérou, ktorú má zverenú do osobnej starostlivosti. Žalovaný s tým najskôr súhlasil, potom však stanovisko prehodnotil a súhlas k prihláseniu k trvalému pobytu mu nedal. Z toho dôvodu on žalovanému oznámil, že od neho bude žiadať vrátenie finančných prostriedkov, ktoré poskytol na zakúpenie rodinného domu žalovanému a jeho manželke. Žalovaný nárok žalobcu ako nárok zo zmluvy o pôžičke neuznával, nakoľko nedošlo k skutočnému odovzdaniu finančných prostriedkov medzi žalobcom a žalovaným. Potvrdil, že zo strany žalobcu mu bola poskytnutá výpomoc v súvislosti so zakúpením rodinného domu v Handlovej na Školskej ulici. Z jeho pohľadu však šlo o situáciu, kedy sa syn chcel určitým spôsobom postarať o svojich rodičov a ich dožitie, išlo teda o poskytnutie pomoci syna rodičom. V konaní prostredníctvom právneho zástupcu žalovaný tvrdil, že aj keby zmluva o pôžičke vznikla, jej splatnosť ešte nenastala, nakoľko splatnosť mala nastať pre prípad smrti žalovaného, čo je podľa neho neplatné dojednanie, alebo pri predaji rodinného domu a táto skutočnosť zatiaľ nenastala. Voči nároku žalobcu v konaní vzniesol námietku premlčania. V liste zo dňa 20.7.2018 žalovaný uvádza, že na základe ústnej dohody o pôžičke žalobca v roku 2010 požičal žalovanému a jeho manželke, teda svojim rodičom, sumu vo výške 16.596,96 eur na kúpu domu na Školskej ul. XX v Handlovej, v ktorom v súčasnosti bývajú. Žalovaný v liste ďalej uvádza, že so žalobcom sa dohodli na splatení pôžičky po predaji tejto nehnuteľnosti, resp. že žalobcu vyplatia ich dedičia po predaji domu. Žalovaný tiež uviedol, že napriek týmto skutočnostiam je ochotný začať splácať dlžnú sumu pred dohodnutou dobou v mesačných splátkach po 70,- eur vzhľadom k výdavkom, ktoré im vznikajú v súvislosti s ťažkou chorobou jeho manželky, t.j. matky žalobcu. Z vyjadrení strán sporu v konaní bolo zistené, že matka žalobcu, H. Z., zomrela. Svedkyňa V. G. v konaní uviedla, že spolu so sestrou H. vlastnili rodinný dom v C. na S. ulici, ktorý pred 9 rokmi predávali a hodnota ktorého bola 800.000,- Sk. Žalobca vtedy prišiel s ponukou, že by previedol do ich vlastníctva svoj jednoizbový byt na U. ul. v C., ktorého hodnota je 500.000,- Sk, a jeho rodičia by im doplatili za dom ešte zvyšných 300.000,- Sk. S touto ponukou súhlasili a následne sa to takto aj zrealizovalo s tým, že oni žalobcovi kúpnu cenu za byt 500.000,- Sk v skutočnosti nevyplácali, žalobca na ne previedol svoj byt a jeho rodičia im potom doplatili 300.000,- Sk. Ako boli žalobca a jeho rodičia medzi sebou dohodnutí na vzájomnom vypořádání, ako sa medzi sebou vyplatia, uviesť nevedela, pretože toto pred nimi nikto neriešil a ju so sestrou to ani nezaujímalo. Svedkyňa H. G. potvrdila, že so sestrou vlastnili rodinný dom v C. na S. ulici XX každá v 1-ici a tento dom predávali za kúpnu cenu 800.000,- Sk. O dom prejavili záujem rodičia žalobcu a vyplatenie ceny za rodinný dom prebehlo tak, že ony kúpili byt na U. ul. v C. od žalobcu v hodnote 500.000,- Sk a jeho rodičia im vyplatia len sumu 300.000,- Sk. Kúpnu cenu za byt však žalobcovi reálne nevyplácali, došlo k započítaniu hodnoty tohto bytu na kúpnu cenu za ich rodinný dom, aby rodičia žalobcu nemuseli vyplácať celých 800.000,-Sk. Na tomto spôsobe sa dohodli všetci navzájom. Z. sa nevedela vyjadriť k tomu, ako sa žalobca a jeho rodičia medzi sebou dohodli o vzájomnom vypořádání, o tomto sa vôbec nebavili.

4. Na základe uvedených skutkových zistení súd prvej inštancie dospel k právnomu záveru, že právny vzťah medzi stranami sporu nevykazuje zákonné znaky zmluvy o pôžičke. Zmluva o pôžičke je tzv. reálny kontrakt a pre to, aby došlo k jej platnému uzavretiu, je potrebné, aby predmet pôžičky bol skutočne (reálne) odovzdaný zo strany veriteľa dlžníkovi. V danej veci bolo zistené, že suma 16.596,96 eur zo strany žalobcu nebola žalovanému reálne odovzdaná, čo vyplývalo z tvrdení strán sporu, ale aj z výpovedí svedkýň G.vých. Medzi stranami sporu teda k platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke nedošlo. V konaní však bolo preukázané že žalobca previedol byt v C. na U. ul. XXX/XX do podielového spoluvlastníctva V. a H. G., pričom hodnota (kúpna cena) tohto bytu vo výške 16.596,96 eur bola započítaná ako časť kúpnej ceny rodinného domu, ktorý V. G. a H. G.vá na základe kúpnej zmluvy previedli do vlastníctva žalovaného a jeho manželky H. Z.. V hotovosti im zo strany žalovaného a jeho manželky bola vyplatená len zvyšná časť kúpnej ceny rodinného domu vo výške 300.000,- Sk (t.j. 9.958,18 eur). Poskytnutie bytu žalobcu ako časti kúpnej ceny rodinného domu, ktorý nadobudol do vlastníctva žalovaný a jeho manželka, si žalobca s rodičmi dohodli ústnou formou a dohodli sa aj na vrátení sumy 16.596,96 eur žalobcovi. Vyplýva to jednak z tvrdenia žalobcu v konaní, ale aj z vyjadrenia žalovaného v liste zo dňa 20.7.2018, adresovaného žalobcovi. Žalovaný tu výslovne potvrdzuje, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu ústnej dohody o poskytnutí sumy 16.596,96 eur zo strany žalobcu na kúpu rodinného domu žalovaného a jeho manželky a tiež to, že sa dohodli na vrátení dlžnej sumy. V danej veci tak podľa názoru súdu prvej inštancie došlo medzi stranami sporu k uzavretiu tzv.

nepomenovanej zmluvy v zmysle ust. § 51 Občianskeho zákonníka. Žalovaný uvádzal, že splatnosť dlhu bola dohodnutá po predaji rodinného domu, resp. po smrti žalovaného a jeho manželky a následnom predaji domu. Žalobca však s týmto tvrdením v konaní nesúhlasil a uvádzal, že konkrétny termín splatenia dlžnej sumy dohodnutý nebol, splatnosť mala byť dohodnutá pre prípad potreby žalobcu. Vzhľadom k tomu, že žalovaný svoje tvrdenie o splatnosti záväzku voči žalobcovi žiadnym spôsobom nepreukázal a žalobca toto jeho tvrdenie v konaní popieral, nepovažoval súd žalovaným tvrdený termín splatnosti záväzku voči žalobcovi za preukázaný a vychádzal z toho, že strany sporu nemali konkrétny termín splatnosti dlžnej sumy dohodnutý a tento bol ponechaný na vôli žalobcu ako veriteľa.

5. Súd prvej inštancie ďalej posúdil žalovaným vznesenú námietku premlčania podľa § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka. Splatnosť dlhu medzi stranami sporu dohodnutá nebola. Ak nebola splatnosť dlhu určená dohodou a nie je stanovená ani právnym predpisom, možno o splnenie dlhu požiadať dlžníka kedykoľvek. Dlžník je v takom prípade povinný podľa § 563 Občianskeho zákonníka splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o jeho splnenie požiadal veriteľ. Ak však môže veriteľ vyvolať splatnosť dlhu sám, potom môže svoje právo ako protiklad dlhu aj vykonať. V súvislosti s tým súdna prax judikuje, že v takýchto prípadoch prvá objektívna možnosť na vykonanie práva je daná už okamihom, keď veriteľ mohol najskôr požiadať o splnenie. Inak povedané, pre začiatok plynutia premlčacej doby je rozhodný deň bezprostredne nasledujúci po dni, kedy došlo k vzniku tohto právneho vzťahu, t.j. v danej veci prevodom bytu žalobcu do vlastníctva V. a H. G., čím žalobca poskytol žalovanému časť kúpnej ceny za rodinný dom, ktorý žalovaný a jeho manželka zakupovali do ich vlastníctva. Pripustením názoru, že dlžník je v prípade, ak čas vrátenia dlhu nebol dojednaný, povinný plniť až po tom, čo ho veriteľ vyzve na plnenie, by mohlo viesť k situácii, že veriteľ by bol viac rokov nečinný a vystavoval by svojho dlžníka nemožnosti v primeranej dobe zbaviť sa svojho dlhu plnením. Ak teda čas plnenia nebol dohodnutý ani inak stanovený, premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po tom, kedy dlh vznikol. Takýto záver vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR (R 28/1984, 1Cdo 25/2003, resp. R 91/2004, 1Cdo 197/2009, 3Cdo 174/2016, resp. R 17/2017). Rovnako Ústavný súd SR vyslovil, že ak by sa akceptoval názor o viazanosti začiatku behu premlčacej doby na deň splatnosti dlhu, došlo by k neprípustnému posunutiu začiatku behu premlčacej doby, prakticky na neobmedzenú dobu (III. ÚS 249/2015). V danej veci vznikol dlh žalovaného voči žalobcovi v súvislosti s uzavretím kúpnych zmlúv o predaji bytu žalobcu v prospech V. a H. G. a predaji rodinného domu sestier G. v prospech žalovaného a jeho manželky H. Z., čo bolo dňa 26.5.2010. Od nasledujúceho dňa začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku voči žalovanému. Žalobca si voči žalovanému uplatnil svoj nárok na súde až dňa 22.3.2019, t.j. po uplynutí premlčacej doby. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného, súd prvej inštancie na premlčanie nároku musel prihliadnuť a z uvedeného dôvodu žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1,2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Zotrvával na svojich skutkových tvrdeniach, ktoré potvrdzujú uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného mal za to, že k premlčaniu dlhu nedošlo. Žiadal, aby odvolací súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu žalovanú sumu.

7. Žalovaný sa k odvolaniu písomne vyjadril tak, že z odvolania nie je zrejmé, v akom rozsahu žalobca napáda rozsudok súdu prvej inštancie. Nesúhlasil s názorom žalobcu, že list žalovaného zo dňa 20.07.2018 predstavuje uznanie dlhu podľa § 588 Občianskeho zákonníka, pričom v čase jeho vyhotovenia o premlčaní dlhu nevedel. Uvedené vyplýva zo samotnej formulácie listu. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal mu trovy odvolacieho konania, resp. aby odvolanie žalobcu odmietol.

8. Žalobca sa písomne vyjadril tak, že obsahová stránka listu žalovaného zo dňa 20.07.2018 jasne a zreteľne poukazuje na uznanie dlhu čo do dôvodu i výšky. Uvedené spochybňuje právnu argumentáciu súdu prvej inštancie.

9. Žalobca ďalej v podaní, označenom ako Špecifikácia odvolacích dôvodov doplnil, že nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní jeho nároku, pretože podľa jeho názoru nastali účinky uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ dlžník o premlčaní dlhu nevedel, čo ale v konaní preukázané nebolo, aj tak podľa jeho názoru dôjde k založeniu behu novej premlčacej doby. Ak dlžník o premlčaní dlhu nevedel, nespôsobuje to neplatnosť právneho úkonu uznania dlhu.

10. Žalovaný sa ďalej písomne vyjadril tak, že odvolanie žalobcu nespĺňa formálne ani obsahové náležitosti odvolania, keď v ňom absentuje rozsah, v akom sa rozsudok súdu prvej inštancie napáda a uvedenie odvolacieho dôvodu. Odvolací návrh je nevykonateľný. Doplnenie odvolacích dôvodov v podaní Špecifikácia odvolacích dôvodov, je neprípustné.

11. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

12. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

13. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

14. Žalobca v odvolaní, ktoré spĺňa zákonné náležitosti odvolania (§ 363, § 365 CSP) namietal nesprávne právne posúdenie otázky premlčania jeho nároku súdom prvej inštancie (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP) , keď mal za to, že zo strany žalovaného došlo k uznaniu dlhu, čo malo vplyv predĺženie premlčacej doby, v dôsledku čoho jeho nárok nie je premlčaný.

15. Odvolací súd vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že odvolanie neobsahuje základnú náležitosť podľa § 363 CSP (označenie, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda) uvádza, že táto náležitosť spočíva v tom, že ak má rozhodnutie viacero výrokov, je potrebné označiť konkrétne, ktorý výrok alebo ktoré výroky sa napádajú. V rozhodovanej veci bola žaloba zamietnutá v celom rozsahu a žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania. Keďže žalobca sa v odvolaní domáha, aby mu odvolací súd priznal žalovanú sumu, je z hľadiska obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) zrejmé, že napáda oba výroky rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu (keďže výrok o nároku na náhradu trov konania výrok je výrokom závislým od výroku o merite veci). Taktiež pokiaľ ide o žalovaným namietaný nedostatok označenia odvolacieho dôvodu podľa § 365 CSP, žalobca v odvolaní výslovne uviedol, že „ rozhodnutie súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci“. Keďže platí zásada, že súd pozná právo, nie je povinnosťou odvolateľa špecifikovať uplatnený odvolací dôvod i presným označením zákonného ustanovenia, ktoré sa naň vzťahuje, pokiaľ je tento odvolací dôvod z odvolania dostatočne zrejмый, zrozumiteľný a určitý, ako tomu je v súdnej veci.

16. Odvolací súd pritom podanie žalobcu zo dňa 19.03.2020 označené ako Špecifikácia odvolacích dôvodov z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) neposudzoval ako rozšírenie či doplnenie odvolacieho dôvodu, ktoré by bolo v zmysle § 365 ods. 3 CSP neprípustné, ale len ako jedno z vyjadrení žalobcu v odvolacom konaní.

17. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

18. V prejednávanej veci uplatnil žalobca proti žalovanému nárok na zaplatenie 16 596,96 eur s príslušenstvom, ktorý odvodzoval z toho, že previedol svoj byt do podielového spoluvlastníctva tretích osôb - V. a H. G. vých za kúpnu cenu XX 596,96 eur, ktorá kúpna cena bola započítaná ako časť kúpnej ceny rodinného domu, ktorý V. G. a H. G. na základe kúpnej zmluvy previedli do vlastníctva žalovaného a jeho manželky H. Z.j. V. a H. G. bola zo strany žalovaného a jeho manželky vyplatená len zvyšná časť kúpnej ceny rodinného domu vo výške 300.000,- Sk (t.j. 9.958,18 eur). Poskytnutie kúpnej ceny bytu žalobcu ako časti kúpnej ceny rodinného domu, ktorý nadobudol do vlastníctva žalovaný a jeho manželka, si žalobca s rodičmi (žalovaný s manželkou) dohodli ústnou formou a rovnako sa dohodli sa aj na vrátení tejto sumy žalobcovi. Listom zo dňa 20.7.2018 žalovaný potvrdil, že na základe ústnej dohody o pôžičke žalobca v roku 2010 požičal žalovanému a jeho manželke, teda svojim rodičom, sumu vo výške 16.596,96 eur na kúpu domu, v ktorom v súčasnosti bývajú. Žalovaný v liste ďalej uvádza, že so žalobcom sa dohodli na splatení pôžičky po predaji tejto nehnuteľnosti, resp. že žalobcu vyplatia ich dedičia po predaji domu. Žalovaný tiež uviedol, že napriek týmto skutočnostiam je ochotný začať splácať dlžnú sumu pred dohodnutou dobou v mesačných splátkach po 70,- eur. Žalovaný žalobcovi dlh neuhradil.

19. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu premlčania žalobného nároku. Vychádzal zo skutočnosti, že keďže splatnosť dlhu stranami nebola dohodnutá, žalobca ako veriteľ mohol právo na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom po prvýkrát uplatniť voči žalovanému deň nasledujúci po uzavretí inomínatnej zmluvy, teda najneskôr od 26.05.2010 (deň po uzavretí kúpnych zmlúv s V. a H. G.). Žaloba na súd bola podaná dňa 22.03.2019, t. j. po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

20. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že závery súdu prvej inštancie o premlčaní nároku žalobcu sú minimálne predčasné a napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP.

21. Pokiaľ súd prvej inštancie riešil otázku premlčania nároku žalobcu na základe žalovaným vznesenej námietky premlčania, bolo jeho povinnosťou vysporiadať sa v tomto smere nielen s argumentáciou žalovaného, ale i s argumentáciou žalobcu.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že už v podaní zo dňa 20.06.2019, doručenom súdu dňa 21.06.2019, ktorým reagoval na žalovaným vznesenú námietku premlčania, žalobca uviedol, že žalovaný listom, ktorý spomenul v predchádzajúcom podaní (pozn. list zo dňa 20.07.2018) uznal svoj dlh, a teda nedošlo k premlčaniu.

23. Súd prvej inštancie, hoci z listu žalovaného zo dňa 20.07.2018 pri svojom rozhodovaní vychádzal, a konštatoval, že žalovaný v liste výslovne potvrdzuje, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu ústnej dohody o poskytnutí sumy 16.596,96 eur zo strany žalobcu na kúpu rodinného domu žalovaného a jeho manželky a tiež to, že sa dohodli na vrátení dlžnej sumy (bod 18 rozsudku), nijakým spôsobom sa nevysporiadal s právnou povahou tohto listu a jeho právnymi následkami z hľadiska argumentácie žalobcu o uznaní dlhu žalovaným (a predĺžení premlčacej doby). Súd prvej inštancie vôbec neposudzoval, či list žalovaného zo dňa 20.07.2018 z hľadiska obsahu predstavuje alebo nepredstavuje uznanie dlhu podľa § 588 Občianskeho zákonníka, ako to tvrdí žalobca, a ak áno, či žalovaný o premlčaní svojho dlhu v čase vyhotovenia listu vedel alebo nie. Toto zistenie má pritom kruciálny význam z hľadiska posudzovania otázky premlčania nároku (§ 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

24. Hoci sa zdá, že by otázku premlčania nároku žalobcu o.i. v súvislosti s listom žalovaného zo dňa 20.07.2018, mohol posúdiť aj odvolací súd v tomto konaní, takéto posúdenie v odvolacom konaní by odporovalo právu strán na spravodlivý proces. Obsahom tohto ústavou garantovaného práva (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je i právo strany, aby sa jej vec, ak to zákon pripúšťa, prejednála v dvojinštančnom konaní. Ak by teda odvolací súd popisajú argumentáciu žalobcu posúdil ako prvý z konajúcich súdov až v odvolacom konaní napriek tomu, že žalobca ju uplatnil už v prvoinštančnom konaní, ale súd prvej inštancie sa ňou vôbec nezaoberal, odoprel by tým stranám právo na prejednanie ich veci v dvojinštančnom konaní, čím by porušil ich právo na spravodlivý proces. Okrem toho v súvislosti s uvedeným posúdením môže vyvstať potreba vykonať ďalšie dokazovanie, presahujúce rozsah tohto odvolacieho konania.

25. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom je právny názor odvolacieho súdu záväzný (§ 391 ods. 3 CSP).

26. V ďalšom konaní súd prvej inštancie posúdi argumentáciu žalobcu v súvislosti s tvrdným uznaním dlhu zo strany žalovaného a právnymi následkami z toho vyplývajúcimi pre riešenie otázky (ne)premlčania nároku žalobcu a v tomto smere prípadne doplní dokazovanie v zmysle procesných návrhov strán. V prípade, že na základe tohto posúdenia dôjde k záveru, že nárok žalobcu premlčaný nie je, bude sa zaoberať vecnou stránkou súdeného prípadu, doplní dokazovanie na základe ďalších návrhov strán, vysporiada sa komplexne s argumentáciou strán, vec skutkovo i právne posúdi a vo veci opätovne rozhodne.

27. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania /§ 396 ods. 3 CSP/.

28. Toto uznesenie prijal Krajský súd Trenčín pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).